

brug, der er oprettet, ikke atter bliver nedlagt, og at alle de, der bliver oprettet i Fremtiden, vil blive vedligeholdt, saaledes at de Hjem, de Virksomhedspladser, der er indenfor Landbruget, bliver opretholdt. Vi skal ikke staa overfor det, at vi et Aar gaar et Skridt fremad og næste Aar gaar to Skridt tilbage. Vi skal kun arbejde hen imod, at Landbrugsvirksomhedernes Antal forøges, og jeg synes, at der her er taget ethvert samfundsmæssigt Hensyn; det er mig derfor ikke muligt at se, at den foreslaaede Bestemmelse har nogen som helst Betydning.

Jeg haaber, at disse Lovforslag, som antagelig kommer i Udvalg, vender tilbage fra Udvalget med Forslag til Ændring paa disse Punkter, og jeg haaber, at det vil lykkes at samle Enstemmighed om Ændringerne.

Hækkerup: Naar man vedtager en ny Lov, bør man ikke alene forhindre, at den kolliderer med andre væsentlige Ønsker, men man bør ogsaa forme Loven saaledes, at den i Almindelighed falder sammen med andre Love, man har, og andre Bestræbelser, som er fremme i Lovgivningsarbejdet. Det er netop med Henblik paa dette Forhold, at jeg er en saa varm Tilhænger af, at vi skal sætte Grænsen for de Brug, der falder ind under Loven, ved $\frac{1}{2}$ ha. Jeg kan udmærket godt forstaa det ærede Medlem Hr. Pinholts Stilling. Naar det ærede Medlem er vant til at bedømme Jorderne i Vestjylland, hvor han selv siger, at det meste er Flyvesand eller i alt Fald er lidet frugtbart, hvorimod jeg er vant til at bedømme Midtsjællands federe Egne, saa kan vi komme til at se forskelligt. Men naar nu man ikke kan — og jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Pinholt har Ret i, at man ikke kan — træffe Grænserne efter boniteret Maal, tror jeg, at man bør gaa den Vej, som er angivet i Ministerens Forslag; thi hvis den Bestemmelse, der indsættes, for visse Landomraaers Vedkommende er for streng, kan man give Dispensation, men er den ikke streng nok, kan man ikke gøre noget ved det, og saa virker Loven ikke efter sin Hensigt.

Det vilde være stor Synd, om man ikke gav Lov til, at de mange Ejendomme, der har et Tilliggende af $2\frac{1}{2}$ Tønde Land god Jord, blev opretholdt. Det vilde være Synd for disse Huse, der danner en udmærket Ramme for et Hjem, selv om der skal en særlig Driftsform til, Havebrug eller lignende, for at en Familie skal kunne leve deraf alene; men i hvert Fald danner et saadant Jordtilliggende et betydeligt Sup-

plement til Forsøgerens Erhverv og til Familiens hele Velbefindende. Det er af største Betydning, at disse Brug bliver opretholdt.

Det er ligeledes med Henblik paa Udstykningsbestræbelserne, at jeg er en erklæret Tilhænger af § 14 i Forslaget til Lov om Udstykning og Sammenlægning. Jeg kan der ganske slutte mig til, hvad der er fremhævet af den højtærede Landbrugsminister, at vedtager vi ikke noget i den Retning, er der frit Slag for de større Ejendomsbesiddere til at købe Jord op, og derved bidrager vi meget til at fordyre Jorden og vanskelliggøre Oprettelsen af nye Brug.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle), der fremhævede, at Brugene skulde være saa store, at en Familie kunde leve paa dem, for at man skulde lægge dem ind under Loven: Man bør ved en Lov som denne ogsaa tilstræbe at faa oprettet saa mange Brug som muligt, store nok til, at en Familie kan leve derpaa; og Brug paa 2— $2\frac{1}{2}$ Td. Land, bliver ofte, naar der kommer 2—3 Tdr. Land Tillægsjord til, tilstrækkelige for en Familie at leve af.

Det ærede Medlem Hr. Ulrichs Velvillie var af en noget egen Art; man fik et stærkt Indtryk af, at det ærede Medlem var tvunget til at gaa frivilligt med, ligesom jeg ogsaa har det Indtryk, at det gælder det ærede Medlem og hans Parti i den almindelige Udstykningspolitik. Det ærede Medlem fremhævede stærkt, at Brugene skulde, for at de kunde komme ind under denne Lov, være saa store, at en Familie kunde klare sig paa dem. Men hvad vil det sige, at en Familie skal kunne klare sig? Jeg kender mange, baade Storbønder og Proprietærer og Godsejere, som ikke kan leve af deres Brug; saa det er en alt for elastisk Grænse. Der er ikke andet at gøre — deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Pinholt — end at sætte en bestemt Grænse, saa man er vis paa at kunne beskytte alle de Brug, man ønsker at beskytte; og hvis Fordringerne er for strenge, kan man give Dispensation.

Jeg vil haabe, at disse Synspunkter maa vinde frem i Udvalget, og jeg haaber, vi skal faa et godt Resultat ud af Arbejdet paa dette vigtige Lovspørgsmaal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ulrich har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg finder ikke nogen som helst Grund til at forlænge Debatten om denne Sag, for det er jo i Udvalget, at